

[Ritta Ahm.]

over for udvalget for forretningsordenen. Kritikken af arbejdsministeren foretrækker jeg at forbigå i tavshed.

Freddy Madsen (DKP):

Vi har tidligere ved flere lejligheder beskæftiget os med disse ting, og vi har udtalt os om dem så sent som den 21. november 1975, hvor vores ordfører, hr. Jørgen Jensen, gjorde nogle bemærkninger. Der er derfor ikke nogen grund til at sige så forfærdelig meget mere om den sag.

Jeg vil bare understrege, at vi måske udtaler os med særlig vægt i denne sag, fordi vi er modstandere af en række af de bidrag, der på nuværende tidspunkt ydes af fagbevægelsen til forskellige formål, og det har vi gjort opmærksom på ved mange lejligheder. Det kan ikke være overraskende for nogen, men i overensstemmelse med hele vores politiske opfattelse ønsker vi at ændre disse forhold i fagbevægelsen på demokratisk vis ved overbevisning og ved at vinde flertal for vore standpunkter. Det er også i overensstemmelse med det, at vi ser med den dybeste afsky på, at også partier, der kalder sig liberale, her på grov vis vil tilsidesætte almindelige demokratiske regler i foreningslivet, som ellers har været gældende hertilands i alle folkelige organisationer i mangfoldige år, og som også den dag i dag er gældende i fagbevægelsen. Men det undrer os ikke, at når det netop drejer sig om fagbevægelsen, så træder alle de demokratiske fraser til side, og så er det den hårde klassepolitik, der skal føres over for arbejderbevægelsen.

Så siger hr. Glensgård ganske vist, og det er jo smukt, at det her gælder jo ikke bare for fagbevægelsen, det gælder også for Arbejdsgiverforeningen. Hr. Glensgård ved jo udmærket, at der findes rige muligheder for, og at de faktisk vil blive udnyttet i retning af, at det ikke er Dansk Arbejdsgiverforening, der yder tilskuddene, men de enkelte arbejdsgivere. Og lad os så prøve at se på den situation, for hvad drejer det sig om? Ja, det drejer sig om, at en virksomhed — nemlig de, der ejer virksomheden, hvad enten det er aktieselskabets bestyrelse eller det er en enkelt ejer — beslutter sig til, at en del af virksomhedens overskud skal overføres til bestemte politiske partier, det kan

være til venstre, til de konservative eller til fremskridtspartiet. Det gør man uden at spørge de ansatte i virksomheden, funktionærerne og arbejderne, som faktisk har indtjent det overskud. Det er i virkeligheden så diktatorisk, som det overhovedet kan være, fordi man skal regne med, at den andel af overskuddet, man her anvender til de politiske partier — man må gå ud fra, at det er et virkeligt overskud, som eksisterer, uden at det går ud over investeringer osv. — faktisk er penge, som er i overflod i virksomheden, og som man hermed uden at spørge dem, som har slæbt pengene sammen, giver til nogle politiske partier. Den dybt udemokratiske form vil fremskridtspartiet opretholde, og det undrer os heller ikke, det understreger kun, hvad det her drejer sig om, at det er arbejderbevægelsen, der skal rammes. Derfor vender vi os naturligvis mod lovforslaget.

Brusvang (CD):

Partiet centrum-demokraternes stilling til det foreliggende lovforslag er følgende: vi mener, at der bør sondres imellem bidrag, der skal betales til politiske partier, og bidrag, der betales til en presse, også selv om denne presse har en bestemt politisk holdning. Vi er enige med fremskridtspartiet i, at der kan være grund til at overveje en lovbestemmelse, som forbyder, at man, når man er medlem af en faglig organisation, hvis medlemskab man i og for sig ikke kan undvære, derigennem bliver tvunget til at betale til et parti, som man måske ikke sympatiserer med. I så henseende er vi enige.

Jeg vil godt lige tilføje, at formuleringen af den frivillighed, man så derefter vil indføre, og som man i lovforslaget nærmere har skitseret administrationen af i § 4 og § 5, muligvis bør være en anden. Der bør være en ganske nem adgang til at tilkendegive, om man ønsker at bidrage til politiske partier eller ej, men det er et redaktionelt spørgsmål, som vi nok skulle kunne enes om. Det, der er det afgørende, er, at vi godt kunne være med til at stoppe bidrag til politiske partier.

Den anden side af sagen er bidrag til en presse, og her må vi indtage et andet standpunkt. Vi mener, at det må være fuldt lovligt, at en faglig organisation, det være sig